

Створюючи свою ук-ра-їнську державу, українці повинні переглянути й уточнити свою історію, базуючись на правді, достовірних фактах і історичних подіях. Пере-бу-ва-ючи упродовж століть під владою завойовників, українці фак--тично були позбавлені можливості впливу на формування національної свідомості і розвиток своєї історії, в результаті чого історія України написана переважно на догоду цим завойовникам. Особливо не в'ясненим є питання про претензії і домагання Московії, а в подальшому Росії, на історичну спадщину Київської Русі.

В романі-дослідженні В. Білінського (Країна Моксель або Московія // Київ: Видавництво ім. Олени Теліги, 2008, 2009, в трьох книгах) повідомляються факти, взяті з історичних джерел (переважно російських), що свідчать про докорінне перекручення історії Російської імперії, направлене на створення історичної міфології про те, що Московія і Київська Русь мають спільні історичні корені, що Московія має «спадкові права» на Київську Русь.

Звичайне шахрайство московитів, що привласнили собі минуле Великого Київського князівства і його народу, нанесло страшний удар по українському етносу. Тепер задача полягає в тому, щоби, на основі правдивих фактів, розкрити брехливість і аморальність московської міфології.

Розглянемо основні питання цієї проблеми.

Московські, а пізніше російські царі розуміли, що без великого минулого неможливо створити велику націю, велику імперію. Для цього потрібно було прикрасити своє історичне минуле і навіть привласнити чуже. Тому московські царі, починаючи з Івана IV (Грозного) (1533–1584), поставили завдання привласнити історію Київської Русі, її славне минуле і створити офіційну міфологію Російської імперії.

На це можна було б не звертати уваги, якщо б ця міфологія не зачіпала корінних інтересів України, не була направлена на повне знищення України – її історії, мови, культури. Час показав, що російські імпершівіністи робили і роблять все можливе для реалізації цієї задачі.

Протягом століть, особливо з початком XVI ст. в голови людей втовкмачували і втовкмачують, що Російська держава і російський народ беруть початок від великого князівства Київського; що Київська Русь – колиска трьох братніх народів – російського, українського та білоруського; що росіяни за законом «старшебратства» мають право на

спадщину Київської Русі. Цією жалюгідною брехнею дотепер користується російська історіографія і державні діячі Росії, а також «п'ята колона» в Україні, в яку входять комуністи і майже всі регіонали у Верховній Раді. Відомо що:

– В час існування держави Київської Русі про Московську державу не було ні згадки. Відомо, що Московське князівство, як улус Золотої Орди, засноване ханом Менгу-Тимуром тільки в 1277 році. До цього часу Київська Русь уже існувала більше 300 років;

– Немає ніяких фактів про зв'язок Київської Русі з фінським етносом землі «Моксель» і пізніше Московським князівством з князівствами земель Київської Русі до XVI ст. В той час, як у 988 році відбулося хрещення держави Київської Русі, фінські племена землі «Моксель» перебували в напівдикому стані.

Як можна говорити про якогось «старшого брата», коли цей «старший брат» появився на світ декілька століть пізніше ніж русичі-українці. Він не має жодного морального права називати себе «старшим братом», диктувати людству правила існування, насаджувати свою культуру, мову, світосприймання. Відомо, що до кінця XV ст. не існувало російської держави, не було старшого брата «великороса» і російського народу, а була Суздальська земля – земля Моксель, а пізніше Московське князівство, що входило в склад Золотої Орди – держави Чингізидів. З кінця XIII до початку XVIII ст. народ цієї землі називали московитами. Московські історики замовчують питання про своє національне походження.

Московити, великороси – хто вони?

Московити. У IX–XII ст. великий край від Тули, Рязані й теперішньої Московської області, меря, весь, мокша, чудь, мордва, марі та інші – все це народ «моксель». Ці племена стали згодом основою народу, що прозвав себе «великоросами».

У 1137 р. на ці землі прийшов молодший син київського князя Мономаха – Юрій Довгорукий, який залишився без княжого стола у Київському князівстві. Юрій Довгорукий започаткував князювання Рюриковичів на землях «Моксель», очоливши Суздальське князівство. В нього від жінки місцевого племені народився син Андрій, якого назвали «Боголюбським». Народжений і вихований в лісовій глухомані в середовищі напівдиких фінських племен, князь Андрій розірвав усі зв'язки з батьківською дружиною і зі старими київськими звичаями.

У 1169 р. Андрій Боголюбський захопив і зруйнував Київ: прийшов варвар, що не відчував ніякого родинного зв'язку з слов'янською святиною – Києвом

За короткий час (50–80 років) на кожне фінське поселення був посаджений князь із Рюриковичів, уроченець від мами мерянки, муромчанки, мокшанки... Так з'явилися на землі «Моксель» князівства: Володимирське, Рязанське, Тверське та інші. В цей час на землі «Моксель» починають проникати окремі місіонери з розповсюдження християнства. Про масове «перетікання» слов'ян із Придніпров'я на землі «Моксель», як

це стверджують московські історики, не може йти ніякої мови. Для чого слов'янам із плодючих земель Придніпров'я йти через непроходимі хащі і болота тисячі кілометрів в невідому напівдику глуш?

На базі християнства на землі «Моксель» починає формуватися мова, яка з часом стала російською. До XII ст. на землях «Моксель» проживали тільки фінські племена. Це підтверджують археологічні розкопки О. С. Уварова (Меряни та їхній побут за курганними розкопками 1872 р. – 215 с.). Із 7729 розкопаних курганів не виявлено жодного слов'янського поховання.

Антропологічні дослідження А. П. Богданова і Ф. К. Вовка, що проводили вивчення людських черепів, підтверджують відмінні особливості фінського і слов'янського етносів.

У 1237 р. на Суздальську землю прийшли татаро-монголи. Всі, хто схилив голову, цілував чобіт хана і приймав його підданство, залишались живими і неушкодженими, хто не хотів покоритися – знищувались. Володимирські князі Юрій і Ярослав Всеволодовичі покорилися хану Батюю. Таким чином, земля «Моксель» ввійшла в склад Золотої Орди імперії Чингізидів і її воєнна сила влилась у військові сили імперії. Очолював військову дружину землі «Моксель» в складі війська хана Батія володимирський князь Юрій Всеволодович. Факт формування в 1238 р. воєнної дружини із фінських племен, які використовувалися Батием у завойовницьких походах на Європу в 1240–1242 рр., є прямим доказом встановлення влади хана в Ростово-Суздальській землі.

На період воєнного походу Юрія Всеволодовича на Володимирське князівство був посаджений молодший брат Юрія – Ярослав Всеволодович, який віддав хану Батюю свого восьмирічного сина Олександра Ярославовича в аманати (тобто заложники). Пробувши в Орді у Батія з 1238 по 1252 р. Олександр, названий і прославлений російськими істориками як Невський, засвоїв увесь устрій і звичаї Золотої Орди, став андом (кровним братом) сина Батія Сартака, одружився на дочці хана Батія і згодом став вірним слугою Золотої Орди, очоливши Володимирське князівство (1252–1263). Він не брав участі в жодній серйозній битві, всі перемоги Олександра Невського – жалюгідна брехня. Князь Олександр просто не міг брати участі в зіткненнях на Неві в 1240 р. і на Чудському озері в 1242 р. будучи іще дитиною.

Слід відзначити, що управлінська влада Ростово-Суздальських князів була мінімальною. Ханом Батием для керівництва князівством (улусом) назначався намісник – великий баскак, а на місцях – удільні баскаки. Це були повновладні правителі Золотої Орди, які керувалися законами Яси Чингізидів. Брехнею російських істориків є те, що суздальські, а пізніше і московські князі були незалежні від Золотої Орди. Першим правителем князівства (улуса) у ханській грамоті названий баскак або даруга, а князі рахувалися на другому, а то і на третьому місці.

Брехнею є те, що Москва заснована Юрієм Довгоруком у 1147 р. Це міф, який не має доказового підтвердження. Москва як поселення була заснована 1272 року. Цього ж року був проведений третій перепис населення Золотої Орди. При першому переписі (1237–1238 рр.) і другому (1254–1259 рр.) поселення – Москва не згадується.

Московія, як князівство, виникло в 1277 р. за наказом татаро-монгольського хана Менгу-Тимура і було звичайним улусом Золотої Орди. Першим Московським князем став Даниїл (1277–1303) (молодший син Олександра т. з. Невського). Від нього бере початок династія московських князів Рюриковичів. У 1319 р. хан Узбек (про це мовиться у вищеназваному романі-дослідженні В. Білінського) призначив свого брата Кулхана удільним московським князем, а з 1328 р. – Великим Московським князем. У російській історичній літературі названий як Калита, Хан Узбек, прийнявши іслам, знищив майже всіх князів Рюриковичів. У 1319–1328 рр. пройшла зміна династії Рюриковичів на династію Чингізидів в Московському улусі Золотої Орди. А 1598 року в Московії перервалася династія роду Чингізхана, яка почалася від князя Івана Калити (Кулхана). Тобто звиш 270 років Москвою правили чисті Чингізиди.

Нова династія Романових (Кобилиних) у 1613 р. зобов'язалася свято зберігати давні традиції і принесла клятву на вірність старій династії Чингізидів.

Московська православна церква в 1613 р. стала стабілізуючою силою, яка забезпечувала зберігання татаро-монгольської державності в Московії.

Із наведених даних видно, що Московія є прямою спадкоємницею Золотої Орди держави Чингізидів, тобто, насправді татаро-монголи були «хрещеними батьками» московської державності. Московське князівство (а з 1547 р. царство) не мало жодних зв'язків до XVI ст. з князівствами земель Київської Русі.

Великороси. Племя великоросів, або російський народ, як він сьогодні зветься, з'явилося близько XV–XVII ст. серед фінських племен: мурома, мері, весі та ін. Тоді зароджується його історія. Немає історії великоросів на землі Київській! Історія великоросів починається із «Залещанської землі», з Московії, які ніколи не були Руссю. Татаро-монголи, що прийшли на ці землі, внесли значний вклад у формування «великоросів». На психологію великороса наклали відбиток запозичення татаро-монгольського інстинкту завойовника, деспота, в якого основна мета – світове панування. Так до XVI ст. сформувався тип людини-завойовника, страшного у своєму неуцтві, люті й жорстокості. Цим людям не були потрібні європейська культура й писемність, їм чужі такі категорії як мораль, чесність, сором, правдивість, людська гідність, історична пам'ять тощо. Значна частина татаро-монголів у XIII–XVI ст. влилася до складу великоросів, з них починають свій родовід понад 25 % російської шляхти. Ось деякі прізвища татар, які принесли славу імперії: Аракчєєв, Бунін, Грибоєдов, Державін, Достоевський, Купрін, Плеханов, Салтиков-Щєдрін, Тургєнев, Шереметєв, Чаадаєв та багато інших.

Щоб привласнити історію Київської землі і увічнити цю крадіжку, великоросам треба було придушити український народ, загнати його в рабство, позбавити власного імені, виморити голодом тощо.

Українців, які проявилися як нація в XI–XII ст., а можливо, й раніше, оголосили «малоросами» й узялися втовкмачувати цю версію всьому світові. За найменший відступ

від цієї версії людей страчували, знищували, засилали в ГУЛАГи. Радянський період був особливо жорстоким. За той час Україна втратила понад 25 мільйонів своїх синів і дочок, які загинули у війнах за інтереси Росії, під час колективізації, на висилках і в катівнях.

Так «старший брат», «великорос» змушував жити «молодшого брата», «малороса» у жорстоких «обіймах любові».

Створення історичної міфології російської держави

Ще за часів князювання Василя III (1505–1533) в Московії зародилася ідея величі, яку висловив представник Московського православ'я монах Філофей: «Два Рима впали, а третій стоїть, а четвертому не бути». Відтоді у московитів зароджується думка всемогутності й «богообраності», що «Москва – третій і останній Рим». Ці думки поширювались і утверджувались в Московії. Скільки крові було пролито московськими князями, а пізніше – царями заради цієї ідеї-маячні.

За царювання Івана IV (Грозного) домагання Московії на спадщину не тільки Київської Русі, а і Візантійської імперії посилюються. Так, за переказами, шапка Мономаха буцімто подарована київському князю Володимирі Мономаху його дідом – базилевсом Константином IX, вважалися символом передачі влади Візантією Київській Русі. Враховуючи те, що першим Суздальським князем був шостий син князя Володимира Мономаха Юрій Довгорукий, то наявність у Московії цієї шапки є «доказом» спадкових прав московських правителів не тільки на Київський великокняжий престол, а і на спадщину колишньої Візантійської імперії. Далі був складений облудний заповіт Володимира Мономаха про передачу «спадкоємних прав» синові Мономаха Юрію Довгорукому, підкорювачу так званої «Залещанської» землі. Все це було видумкою. Насправді, шапка Мономаха була золотою бухарською тубетейкою, яку Хан Узбек подарував Івану Калиті (1319–1340), який приспособив цю тубетейку-шапку для свого звеличення. (Логвин Ю. Кобила, Калита і тубетейка «Мономаха» // Час. – Київ, 1997, 27 березня).

Іван IV (Грозний) уперше 1547 року вінчався в церкві з титулом Московського царя, як «наслідувач» грецьких і римських імператорів. Із 37 підписів, що скріпили грамоту, прислану з Константинополя в Москву, 35 виявилися підробленими. Так Іван Грозний став «спадкоємцем візантійських імператорів». Так узаконилась брехня.

Масовану державну фальсифікацію історії свого народу почав Петро I. Він уперше в 1701 р. видав указ про вилучення в покорених народів усіх письмових національних пам'яток: літописів, хронографів, хронік, давніх історичних записів, церковних документів, архівів тощо. Особливо це стосувалась України-Русі.

У 1716 р. Петро I «знімає копію» з так званого Кенігсберзького літопису, де було показано «об'єднання» давнього літописання Київського і Московського князівств і обґрунтовувалась єдність слов'янських і фінських земель. Однак доступ до «копії»-фальшивки, як і до самого оригіналу, був закритий.

Ця Петрова фальсифікація стала основою для подальших фальсифікацій – написання т. зв. «загальноруських літописних зводів», в яких обґрунтовувалось право Московії на спадковість Київської Русі. На основі цих фальсифікацій 22 жовтня 1721 р. Московія оголосила себе Російською імперією, а московитів – росіянами. Так була вкрадена у законних спадкоємців Київської Русі – українців історична назва Русь.

Петро I завіз з Європи велику кількість спеціалістів, у тому числі і професіоналів-істориків, яких залучив до написання і фальсифікації історії Російської держави.

Для цього кожний іноземець, що поступив на державну службу, давав присягу про нерозголошення державної тайни і зобов'язувався ніколи не покидати Московську державу. Виникає питання, які можуть бути державні таємниці при «обробці російської історії» давніх часів? У будь-якій цивілізованій європейській країні після 30–50 років розсекречуються всі архіви. Російська імперія дуже боїться правди про своє минуле. Смертельно боїться!

Після Петра I, який перетворив Московію на Російську державу, еліта Московії почала замислюватися над необхідністю створення цілісної історії власної держави. За цю справу ретельно взялася імператриця Катерина II (1762–1796), яка не допускала думки про те, що в царському роду вона може бути серед рядової татаро-монгольської знаті. Катерина II, по-європейськи освічена людина, ознайомившись з архівними першоджерелами, звернула увагу, що вся історія держави тримається на словесній билинній міфології і не має доказової бази.

Тож, Катерина II своїм указом від 4 грудня 1783 р. створює «Комісію для складання записок про древню історію переважно Росії» під керівництвом і доглядом графа А. П. Шувалова, в складі 10 видатних істориків. Основна задача, що була поставлена перед комісією, полягала в тому, щоби за рахунок переробок літописів, написання нових літописних зводів та інших фальсифікацій обґрунтувати «законність» привласнення Московією історичної спадщини Київської Русі і створення історичної міфології держави Російської. Комісія працювала 10 років. У 1792 р. «Катерининська історія» побачила світ. Робота комісії проходила в наступних напрямках:

– збір усіх письмових документів (літописів, архівів тощо). Ця робота вже частково була зроблена Петром I. Збирання матеріалів проводилось не тільки зі своєї країни, а також з інших країн – Польщі, Туреччини та ін.;

– вивчення, фальсифікація, переписування або знищення історичних матеріалів. Так були переписані літописи: «Слово о полку Ігоревім», «Повість минулих літ», «Лаврентіївський літопис» та багато інших. Деякі літописи переписувалися по декілька разів, а оригінали знищувались або засекречувалися. Так, були засекречені «Скіфська історія» А. І. Лизлова, що була видана в 1776 і 1787 рр., «Історія Російська із найдавніших часів» В. М. Татіщева, видана 1747 р. В «Скіфській історії» А. І. Лизлова вказується, що жителі Московії – це окремий відособлений самотній народ, який нічого спільного не має з Руссю (Києвом), Литвою, поляками тощо;

– написання нових «загальноруських зводів», які писалися у XVIII ст., а подавалися, що вони XI, XIII, XIV ст. Всі ці зводи проповідували «загальноруську ідею». Це в той час, коли на київській землі жили слов'янські племена (поляни, деревляни, сіверяни та ін.), які вже були християнами, в «Залещанській» землі жили фінські племена (мурома, меря, весь, мокша та ін.), які перебували у напівдикому стані, і ці племена не мали в історії нічого спільного аж до XVI ст.;

– для обґрунтування єдності Київської Русі і фінських племен були написані тисячі різних зводів. Усі ці зводи і літописи, як вказується в романі-дослідженні В. Білінського є тільки у переписаному вигляді, жодного оригінала. Жодного! Все це вказує на неймовірну за масштабами безсоромності й нахабства, фальсифікацію при створенні історії Держави Російської.

Не можна вічно жити в брехні!

Настав час, щоби українські історики написали правдиву історію України, яка ґрунтувалась би не на фальсифікованих Катериною II літописах і заново написаних у XVIII столітті «загальноруських літописних зводах», а на історичних фактах, зафіксованих у документах, зокрема таких країн, як Польща, Туреччина, Греція, Іран та ін. Люди мають знати правду.

Із збірки історичної публіцистики Ярослава Дашкевича «...Учи неложними устами сказати правду» (Київське видавництво "Темпора," 2011. – 828 с.).